

НЕМОЖЛИВО НАЛЯКАТИ

Крокуючи на заняття притрушеною снігом бруківкою, Кару не мала жодних зловісних передчуттів про цей день. Здавалося, це лише черговий понеділок, невинний у всьому, крім своєї сутнісної понеділковості та ще й січневості. Було холодно, було темно — посеред глибокої зими сонце не сходило до восьмої — але було й чарівно. Сніг, що падав о ранній порі, змальовував Прагу примарною, сріблястою і затуманеною — як на феротипному фото.

Уздовж річки гуркотіли трамваї й автобуси, повертаючи день у двадцять перше століття, але на тихіших вуличках зимовий затишок ніби відлунював іншою епохою. Сніг, кам'яниці та примарне світло, кроки Кару й цівочка пари від її кави — вона йшла сама й думала про буденне: про свої заняття й доручення. Час від часу її кусала за щок якусь гіркота від розбитого серця, але вона відганяла такі думки, готова рішуче попрощатися з ними.

Однією рукою вона тримала каву, а другою — комір пальта. Портфель для малюнків звисав з плеча, а волосся — розпущене, довге й павичево-блакитне — вкривалося мереживом сніжинок.

Просто черговий день.

А тоді...

Гарчання, швидкі кроки — і її схопили ззаду, притисли до широких чоловічих грудей, руками смикнули шарф убік, а вона відчула зуби — зуби на своїй шиї.

Покушування.

Нападник *гриз* її.

Роздратована, вона спробувала скинути його не розливши кави, але трошки однаково виплеснулося на брудний сніг.

— Господи, Казе, відчепися, — гаркнула вона, різко обертаючись до свого колишнього. Ліхтар м'яко освітлював його вродливе обличчя. «*Дурна врода*, — подумала Кару, відштовхуючи його. — *Дурне обличчя*».

— Звідки ти знала, що це я? — спитав він.

— Це завжди ти. І це ніколи не працює.

Казимір заробляв на життя тим, що наскакував на людей з-за рогу й дратувався, коли це не викликало ані жоднісінької емоції в Кару.

— Тебе неможливо налякати, — пожалівся він, насупившись. Він закопиріс губу, думаючи, що вона не встоїть перед цим. Донедавна так і було б. Кару б стала навпочіпки й томливо лизнула його відкопилену нижню губу, а тоді б узяла її зубами й дражнила, а тоді б загубилася в цілунку, від якого розтеклася б на Казимірі, як розтоплений на сонці мед.

Тепер не дочекається.

— Може, ти просто не страшний, — Кару попрямувала далі.

Каз наздогнав, порівнявся з нею та почимчикував поруч, тримаючи руки в кишенях.

— Але я *страшний*! А як же гарчання? А укус? Будь-хто зловив би серцевий напад! Але не ти — з крижаною водою замість крові.

Коли вона проігнорувала його, він додав:

— Ми з Йозефом придумали новий тур. *Вампірський* тур Старим Містом. Туристи схавають.

«Ще й як схавають», — подумала Кару. Вони платили добрі гроші за Казові «привидотури», під час яких він водив їх сплутаними лабіринтами Праги в темряві, зупиняючись у місцях нібито вбивств, щоб «привиди» вискакували з дверей і лякали туристів до вереску. Кілька разів вона й сама відіграла роль привида — тримала в руках закривавлену голову й стогнала, поки крики туристів не переростали у сміх. Було весело.

З Казом було весело. Колись.

— Щастя із цим, — безбарвно сказала вона, дивлячись просто перед собою.

— Ти б нам знадобилася, — сказав Каз.

— Ні.

— Зіграла б сексі вампірочку...

— Ні.

— Заманювала б чоловіків...

— Ні.

— Вбралася б у свою мантію.

Кару напружилася.

— Вона досі десь у тебе, ласочко? — ніжно поманив Каз. — Це було найкрасивіше, що я коли-небудь бачив, — чорний шовк проти твоєї білої шкіри...

— Стулися, — прошипіла вона, ставши як укопана посеред Мальтійської площі. *Господи*, подумала, як же тупо було з її боку повестися на цього дуже-дуже симпатичного вуличного актора, вирядитися для нього й залишити йому такий спогад? Неймовірно тупо.

Самотньо тупо.

Каз підняв руку, щоб змахнути сніжинку з її вій.

— Торкнися мене й отримаєш кавою в обличчя, — відрубала вона.

Він опустив руку.

— Ру-ру-ру, не злись, Кару. Коли ти вже припиниш сваритися? Я ж сказав, що мені шкода.

— То й шкодуй на здоров'я. Десь якнайдалі від мене. — Вони говорили чеською, і її набутий акцент ідеально рівнявся до його рідної вимови.

Він зітхнув, роздратований, що Кару досі не прийняла його вибачень. Усе відбувалося не за його сценарієм.

— Та ну, — почав підлещуватися він; його голос був грубий і ніжний водночас, поєднуючи гравій та шовк, як у блюзового співака. — Нам судилося бути разом, тобі й мені.

Судилося. Кару щиро сподівалася, що коли вона когось і «судилася», то не Казу. Вона глянула на нього — на вродливого Казімира, чия посмішка діяла як ультиматум і приковувала до нього. І місце поруч із ним здавалося чудовим, наче й кольори там яскравіші й відчуття глибші. Це було також, як вона дізналася, доволі популярне місце, яке займали інші дівчата, коли це не робила вона.

— Хай Светла для тебе сексі вампірочку грає, — сказала вона. — Із «сексі» в неї точно проблем не виникне.

— Не хочу Светлу, хочу тебе, — ображено мовив він.

— На жаль, я — не варіант.

— Не кажи так, — мовив він, потягнувшись до її руки.

Вона відсахнулася, відчувши, як заболіло серце, попри все прагнення здаватися байдужою. *«Він цього не вартий, — переконувала вона себе, — навіть і близько».* — Ти розумієш, що це називається «переслідування»?

— Я тебе не переслідую, — пирхнув Каз. — Я просто йду в цей бік.

— Ага, — сказала Кару.

Вони вже були всього за кілька дверей від її коледжу. Богемський Ліцей Мистецтв — приватний коледж, розмістився у рожевому бароковому палаці, відомому тим, що під час нацистської окупації двоє молодих чеських націоналістів перерізали горло командирі гестапо й видряпали тут слово *свобода* його кров'ю. Таке собі коротке повстання, поки їх не зловили й не насадили на шпилі брами у дворі. Тепер попід ними вештались студенти, курили, чекали друзів. Але Каз не був студентом — йому було двадцять, на кілька років більше, ніж Кару, й вона взагалі не бачила, щоб він колись вилазив з ліжка до обіду.

— Чого ти взагалі так рано встав?

— Маю нову роботу, — мовив він. — Вона рано починається.

— Ти що, робиш *ранкові* вампірські тури?

— Та ні, то інше. Це... своєрідне *відкриття*, — тепер він вишкірився. Хотів, щоб вона спитала, що це за робота.

Вона не спитала. Натомість із цілковитою незацікавленістю сказала:

— Ну, всіх благ тобі.

— Хіба тобі не цікаво, що це? — крикнув услід Каз, й вона досі чула усміх у його голосі.

— Байдуже, — відгукнулася вона й пройшла крізь браму.

* * *

Ох, дарма вона не спитала.